

Karácsonyi esti ima!

2010 karácsonya van! Alázattal, szeretettel arra kérlek Istenem, hogy népem nagy Karácsonyfája alá ajándékként a Bátorság erényét tedd. Azt a bátorságot, mellyel kétezer évvel mint védtelen kisgyerek közénk jöttél, s mellyel ránk mosolyogtál. Mint Isten tudtad, hogy mi lakik az emberek fiaiban, hogy mennyi háború, kegyetlenség, kapzsiság, önzés és gőg lakik a marék porból született ember szívében. Tudtad, és te mégis egyedül, üres kézzel eljöttél közénk, hogy egy új világot álmodjál velünk, a szeretet, a jóság, az irgalom világát. Mertél embereket megszólítani és hívni, hogy társaidd legyenek e csodálatos új világ teremtésében. Csodálom ezt a hihetetlen bátorságot, mellyel szembe mentél minden gonddal, nyomorúsággal, emberi gyarlósággal. A kudarcok, árulások nem torpantottak meg, még a nagycsütörtök, nagypéntek sem törte meg bátorságodat, hisz húsvét hajnalán újból szeretettel szemünkbe mosolyogtál, és elkezdted bátran összegyűjteni nagycsaládodat, tovább építeni álmodat, a Te országodat köztünk.

Uram Istenem, tudom, hogy egy bátortalan, félénk lélek nem tudja megfogni a Te teremtő kezedet, az előtte álló szép pályát nem meri befutni, a teáltalad neki felkínált csodálatos ajándékokat nem meri kibontani. Ezért is kérem 2010 Karácsonyán tőled Istenem, a bátorság ajándékát. Ragyogtasd fel gyermekeid arcán a te Isteni arcod egyik legszebb vonását, a Bátorság szép vonását!

Szeretettel kérem a bátorság kegyelmét gyermekeinknek, hogy merjenek szembe menni az iskolában, de az élet minden percében a saját korlátaikkal, félelmeikkel. A nagyra nőtt fiataloknak is ugyanezt a bátorság erényét kérem, hogy merjenek otthont teremteni, családot alapítani, gyermeket vállalni, nevelni szeretettel. És magunk számára, a felnőtt korosztály számára is ugyancsak a mindennapok bátorságát kérem tőled Istenem. Azt az Isteni bátorságot, mely felragyogott Árpád vezérben, mikor megálmodta itt a Kárpát-medencében a közös otthonunkat. Szent István bátorságát, mellyel hitet és hazát adott népünknek. Azt a bátorságodat, mely Szent László királynak erőt adott kiállni Erdély ostromlott népéért. Domokos Kázmérnak, 1661-ben a szörnyű török dúlás után te adtál bátorságot, hogy a romokon mindent újra kezdjen. Márton Áron szentéletű püspökünkben ugyancsak a te bátorságod lángolt fel, mikor egyedül is szembe mert menni a kommunizmus kegyetlen, mindent leórló gépezetével. Ragyogjon hát fel bennünk is, a huszonegyedik századi gyermekeidben, szép Isteni tulajdonságod, a sötétséget legyőző Bátorság.

Alázattal kérem a bátorság kegyelmét népemnek, az emberiségnek, ennek a csodálatos szép nagy világnak. Soha ilyen lehetőségek nem voltak a tovább tanulásra, önmagunk képzésére, kibontakoztatására, közös álmaink megfogalmazására, és azoknak hittel, kemény munkával való megvalósítására! Adj bátorságot Istenünk, hogy ne torpanjunk meg! Emberi kishitűségünk, a félelmeink, végtelenre nyitott szárnyalásunkat ne törje meg. Ne álljunk ijedezve, egy - egy árnyék, a gonosz lélek torz, csalóka fintorai miatt elbizonytalanodva, remegve a félelem vakvágányára. Mindaz a tudományos, technikai vívmány melyet oly sok elme az évezredek alatt fáradhatatlanul létrehozott, s mely ma a kezünkben van, s melyekkel alázattal élhetünk, szolgálhatunk, csak arra vár, hogy bátran megfogalmazzuk álmainkat, azokat bizalommal egyeztessük, és a világot tovább teremteni akaró Istennek bátorságával elinduljunk. Olyan lehetőségeink vannak, melyről a történelem nagyjai nem is álmodhattak. Az egyetlen kérdés: merünk-e élni velük?

Istenünk, mi a te képedre és hasonlatosságodra születünk, ragyogtasd fel a szeretet, a jóság, a világot tovább teremteni akaró szabad ember bátorságát gyermekeid arcán!

Kisebb testvéri szeretettel, Csaba t.